

Francúzska revolúcia

Redakcia

16. júla 2019 ✝ Cirkev ✝ Revolúcia a kontrarevolúcia

Revolúcia a jej zvrátený „dekalóg“

Strašná krvavá dráma Francúzskej revolúcie je pridobre známa, aby sme ju tu museli podrobne líčiť. Mnoho rokov už uplynulo odvtedy a hrozný, pekelnými mocnosťami vzbudený príboj, ešte sa nevyzúril, strieka svoju penu až po naše časy. Peklo bolo akoby odpútané, zlo slávilo triumfy, aké nevidelo od čias víťazstva Kríža.

„Revolúcia zabila všetko šľachetné a vznešené, pod jej rukami tiekla krv prúdom. Malých a veľkých, deti a starcov, pánov a služobníkov a napokon svojich vlastných synov – všetko obetovala s tou istou zúrivosťou. Ale pred tým všetkým vypovedala vojnu Bohu. Cirkev mala božské slovo, slovo pravdy, revolúcia postavila proti nemu slovo pekla, lož. Nenávisť voči Bohu vo všetkom a všade je jej charakteristickou známkou. Zločin, aký nachádzame len v nej, dostatočne ukazuje, v akom stupni je dieťaťom temnoty.“ (Postel: Histoire de Sainte Angele)

Zdroj: commons.wikimedia.org

Proti prikázaniam Božím, postavila svoje diabolské zásady:

Svojmu Stvoriteľovi sa budeš rúhať, Nebu a jeho Kráľovi zlorečiť

Po všetky dni svojho života budeš pracovať ako nerozumné zviera a nepozdvihneš svoj pohľad nad seba

Hlavu sociálnej rodiny – kráľa, máš usmrtiť

Náruživostiam svojho srdca budeš lichotiť a za každú cenu ich uspokojovať

Násilím si budeš privlastňovať majetok blížneho, predovšetkým kňazov a rehoľných osôb, ktoré nemajú zbrane na obranu

Luhaj bez hanby

Tvoje najnespravodlivejšie a najohavnejšie chůtky nech sú tvojim bohom

Tak znie ich „dekalóg“.

Camille Desmoulins, jeden z ich hlavných zástupcov, káže ich evanjelium takto:

„Odstráňte cnosť a na oltári vlasti neobetujte iné kadidlo ako hriech! Práve to, čo tí hlupáci nazývajú hriechom, to má panovať. Pomstíme sa v krvi pápežov, kráľov, biskupov, kňazov a všetkých, ktorí v Európe milujú cnosť. Keď aspoň dva milióny týchto spiatočníkov neusmrtníme, sotva môžeme urobiť svet šťastným.“ Úplne zničenie kresťanstva, najmä katolicizmu, je cieľom revolúcie a na dosiahnutie tohto cieľa pokladá každý prostriedok za dovolený.

„Podobná svojmu otcovi, diablovi, nazývanému vrahom od počiatku, zabíja telá i duše. V roku 1793 vraždila svojich synov, v roku 1848 svojich bratov a v roku 1871 svoju matku. Kedykoľvek sa zjaví, vždy vraždí, vraždí, vraždí a to nazýva tvorením.“ (Alexander Dumas, syn: Listy)

Úryvok z knihy: Dejiny sv. Angely z Merici, Trnava 1942

Miesto Francúzskej revolúcie v dejinách

Francúzska revolúcia v roku 1789 bola nesporne jednou z najvýznamnejších udalostí západnej civilizácie. Poprela spoločensko-politické zásady, ktoré do tej doby v Európe panovali; proti katolíckej Cirkvi postavila „divoký ateizmus“, proti univerzalizmu partikulárne záujmy, nahradila hierarchiu vládou davu založenú na „diabolskej nenávisti jedných k druhým“.

Poslednou pevnosťou, ktorá zo svojej podstaty odolávala postupnému rozkladu, bola katolícka Cirkev. Tá strážila kresťanskú tradíciu, ale tiež tradíciu francúzskej monarchie. Preto sa revolučné sily rozhodli, že ju buďto získajú na svoju stranu, alebo ju zničia. Víťazný pochod strakatých vlajok s heslami „Voľnosť, Rovnosť, Bratstvo“ rozsieval skazu a smrť, ktoré sa v prvom rade týkali katolíckej Cirkvi a verných katolíkov.

Bolo to po prvý krát, čo štát takto organizovane prenasledoval náboženstvo ako svojho nepriateľa. Útočilo sa na právnu ochranu Cirkvi, na jej majetok i jej verejnú činnosť. Prebiehalo neustále úsilie o rozbitie jej jednoty v snahe zapojiť duchovných do diela revolúcie. A nakoniec sa revolucionári pokúsili nahradiť kresťanstvo novým štátnym náboženstvom.

Zdroj: wikipedia.com

Maximilien Robespierre 2. novembra 1793 pri prejave v klube jakobínov vyhlásil, že: „keby nebolo Boha, bolo by nutné ho vymyslieť ... myšlienka Najvyššej Bytosti, ktorá bdie nad utláčanou nevinnosťou a trestá triumfujúce zlo, je populárna.“

O pol roka neskôr, 7. mája 1794, už ako diktátor Robespierre dodal: „Myšlienka Najvyššej Bytosti a nesmrteľnosti duše je ustavičným odvolávaním sa na spravodlivosť a je teda sociálna a republikánska.“

Touto „Najvyššou Bytosťou“ mal byť v skutočnosti štát s kultom demokracie a „mučeníkmi“ revolúcie namiesto svätých.

Tomasz Buja: Cirkev v tieni gilotíny

Duch Francúzskej revolúcie a 18. storočia

Léon Bloy

Opica je vyvoleným a vrúcne milovaným zvieratom osemnásteho storočia. Táto poznámka pochádza od bratov de Goncourtovcov a je to lúč svetla. Opica vstupuje na miesto Nášho Pána Ježiša Krista a lezie po všetkých oltároch. Prichádza pod menom Voltaire ako posledné vtelenie Molocha a jeho avatara, než dospeje k Robespierrovi, ktorý uskutoční definitívnu nádheru jej úplného vzkriesenia. Než bude piť krv, požírať duše a nasycovať svoju diabolskú chuť.

Bola to doba úžasne povrchná, v ktorej sa zdá, že všetci ľudia sa rodili s darom nerozumieť ničomu o vyšších veciach. Morálna výchova detí a mládeže bola vlastne vraždením pomocou jedov a najhorších žieravín. Akési beztvaré pohanstvo sa tu kombinovalo s neviem akými zasmradnutými zvyškami Port-Royalu. ...

Zdroj: wikipedia.com

Ľudia tej doby rástli v akomsi bledom a kalnom svetle, cez ktoré videli nebo ako titulný obrázok nejakej encyklopedickej básne maľovaný tureckou modrou a prírodu ako idylu v štýle Deshouliersa alebo Floriana, plnú bielych baránkov a modrých stromčekov, na pozadí prvých zôr broskyňovej farby strácajúcich sa až za obzorom. Celý život sa stáva pastorálou alebo madrigalom týmto alegorickým smrteľníkom, proti ktorým ešte aj byzantskí sprznenci z pätnásteho storočia narastajú vo vydesenej obraznosti pozorovateľa do titanských rozmerov aischilovských tragédií.

Ak sa aj ľudská duša, udusená v tomto kvetinovom lajne 18. storočia a nemohúca už ďalej, zvrchovaným úsilím vzopäla smerom k nebesiam, tak jej vzlet bol tak žalostne chabý, že hneď spadla na nečisté lešenie kritického naturalizmu filozofov alebo do blízkej stoky humanistického a melancholického satanizmu J. J. Rousseaua. Svedomie chrčalo pod troskami sveta. ...

Osemnásť storočie, tento fanatik malosti, nemalo zdá sa ani tušenie aké divadlo agónie svetu poskytuje. Niekoľko slávnych slov nedokazuje nič, niekoľko prorociev z vešteckých úst nám nedáva právo domýšľať si, že by ľudia tej doby boli viac bystrozrakí než ostatní o svojom vlastnom úpadku. Vtedajší svet naopak

postupoval s najneslýchanejšou bezstarostnosťou k filozofickému vybojovaniu si zúfalstva a považoval, s nadšením aké len bolo možné, hrozné a oplzlé koktanie stareckého infantilizmu za rozkošný kvet dospelosti.

Verilo sa na návrat Astrei, temnoty povery vraj utiekli, súc odohnané víťazným svetlom encyklopédie. Ľudský duch bol oslobodený a politické hospodárstvo, novorodeniato múdrosti národov, prinášalo na zem nevyčerpatelný roh hojnosti.

Ale beda, vedľa, pod hmatateľným deficitom Peňazí, ktorý viac-menej videlo celé Francúzsko, predurčené na zvráť, svojimi veľkými telesnými očami – tu bol, hlboký a nepreniknuteľný ako noc, neporovnateľný deficit ľudského Rozumu. Karteziánske nahradenie Boha svojim vlastným „ja“ vo všetkých oboroch politiky a vedy, nahradenie zákona poslušnosti papierom, úplne premnoženie konštitúcií, neočakávaný vynález Práv Človeka, systém prírody, systém úverov, systémy ateizmu a bankrotu, zničenie výsad šľachty a inaugurácia výsad luzy, tej posvätnéj Luzy, ktorá nakoniec bude mať svojich básnikov a neskôr svoju tichú kaplnku a svoju mystickú vitráž v katedrále inšpirovaného redaktora Paralipomien Nactiutŕhania – spisovateľa Micheleta.

Vypočítavanie snov splodených v tejto dovedy nevidanej noci francúzskeho ducha, by nemalo konca. Vieme čo sa z nich nakoniec stalo v skutočnosti. Vieme, aké „slávne“ boli pre Francúzsko neslýchané objavy tej generácie Prométheov a aké vydarené bolo ich ovocie!

Zdroj: commons.wikimedia.org

Na dne každej národnej dekadencie býva obyčajne Rétorika, ten nekonečný rybáci chvost každej revolučnej sirény. Nehovorím o onej nemennej a nezničiteľnej rétorike prilepenej na univerzitnú sliznicu, ktorá slintá svoje identické formulky už tridsať storočí civilizácie. Táto vôbec nepotrebuje revolúcie aby zažiarila v ľudských očiach ako purpurový kvet akademického maku. Všetky doby a všetky prostredia sú pre ňu priaznivé.

Je od prirodzenosti prispôsobená na všetky mysliteľné udalosti a zhodne sa s rovnakou dobrotivosťou tak so všelijakými katastrofami ako aj so všetkými šťastnými rozmarmi osudu. Mazarinovský bieret aj prezidentské kreslo; metropolitné sídlo; parlamentná tribúna; politický banket, hippofagický alebo antropofagický; namodrasté svetlo volebnej krčmy; dno studne nepozorného astrológa; eklektické pódium zúfaleho advokáta; slzavý mramor nejakého kupeckého Mauzolea; kuchyňa samotného Lokusta v posvätnom

sústredení sa jeho nočného pachtenia a jeho miešaniu; to všetko sa hodí tomu večnému prežívavcovi, univerzitnej rétorike, všetko je schopné ju inšpirovať a rozozvučať ako starodávny bubon. ...

Je tu však ešte rétorika prítomnosti, priamej skutočnosti, aktuálna a neočakávaná, ktorá vyrastá jedného krásneho rána ako obrovský kryptogram po letnom daždi pri koreňoch starého dokonávajúceho stromu. Je to zvláštna rétorika zapaľovačov ohňostrojov tuposti počas všetkých dôb, nachádzajúcich sa v úpadku. Je to zablatený rub Harlekýnovho kostýmu, ktorý si navykli nazývať štýlom alebo géniom doby, aj vtedy keď niet ani stopy po štýle a po géniovi. Tak aj osemnásťte storočie splodilo rétoriku stojacu pred zrkadlom, ktorá skombinuje v doposiaľ nevídanom principiáte medúzický gongórizmus a sans-culottské odrhovačky bratstva.

Rétorika, akú nikto nikdy nevidel u žiadneho národa, sa zjavila v tých časoch ako nejaký zázračný meteor, ako ohlasovateľ vesmírnej pohromy vyhodенý zo svojej obežnej dráhy. Všetky známe rétoriky všetkých dôb, aby prispeli k oplodneniu tejto rétoriky bohatej na nehoráznosti, priniesli svoj najúčinnější peľ cez búrky a uragány všetko ničiacej smiešnosti.

Oheň inkvizičných hraníc, temnoty stredoveku, jed Borgiovcov, bartolomejská noc, Harmodiov a Aristogitonov meč, pád tridsiatich tyranov a stoický háv oboch Brutov, Weisshauptov slobodomurársky hieratizmus a savojský vikariát Jeana Jacquesa Rousseaua, federácia národov nad užasnutými oceánmi a zaoceánsky apoštolát trikrát svätých amerických vzbúr! Atd'.

Deklamačný génus všetkých pokolení pribehol na pomoc nadľudskému agregátu tejto zázračnej rétoriky, ktorá vpísala do dejín Práva Človeka. Mysliace trstiny hľadeli na tento maškarný sprievod dvadsiatich piatich miliónov Spartakov a Scaevolov, ozbrojených kosami, vo frygických čiapkach, ktorí vzbudzovali predstavu numizmatického davu v trhlne medaily.

Zdroj: wikipedia.com

Nakoniec, skrze túto nesmiernu courtillu uťatých hláv, v prachu všetkého toho rúcania ukázala sa úbohá a smutná, slabá ľudská prirodzenosť, obnažená a zreteľnejšia než sa vôbec kedy objavila. Pod krvavou maskou transcendentnej rétoriky, hnanej až k vraždeniu a zvrchovanému desu, nezmeniteľný človek, sa úbohý Človek Dedičného hriechu, potil a fučal vo svojom večnom nariekaní.

Nech si ohlúpnutí historici a dramaturgovia rozprávajú siahodlho o obroch roku 1793! Títo Adamastri búrky sa vyparili do svojich vlastných snov a klamov a tak úplne sa stratili v priestore, že dnes nemajú už nič veľkého iba nesmierne mlčanie Piety driemajúcej nad ich hrobmi...

Kalendár histórie je už taký, že bolo treba tento karneval Slobody, aby predchádzal veľkému pokániu, veľkej quadragessime Despotizmu, kázanej Napoleonom pred celou Európou na šesťdesiatich bojiskách a v dyme krvi štyridsiatich miliónov mŕtvych!

Léon Bloy: Rytierka smrti, Stará Ríša 1917

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/francuzska-revolucia/>